

ניבים עלון קיבוץ געש

גיליון מספר 1889/20 ה-7 לאוגוסט 2019. עורכת קרינה פלדמן

גבעות געש

"קִיץ בא ושוב זה חם
בואי ונברח לים
רק אני ואת, הים והשמיים

קִיץ בא ושוב זה חם
בואי נשאר בים
שם בתוך החול, הכי קרוב
למים

נעים לרבוץ בחול איתך
כמה חם, אני אוהב אותך
והים הזה כולו שלך ויש לי
זמן
כמה חם !

ערב בא וזה עוד חם
בואי נכנס לים
יה, איך שנוהיה פתאום כבר
בין ערביים

ערב בא וזה עוד חם
בואי נשאר בים
שם בתוך החול, הכי קרוב
למים

נעים לרבוץ..."
מילים: אריק איינשטיין

פינת הדובדבן/ענת דותן

אני מעבירה את הדובדבן
לכל צוותי החינוך של הגיל
הרך.

על מסירות, מקצועיות
ואהבה אין סופית לילדים
ולהורים.

זכות גדולה יש לי לנהל את
מערכת החינוך של געש עם
צוותים כאלה שמקיפים
אותי.

בתמונה: מנצח- שבתאי שקד- ימינה: סוזי פירקה, גלעד קסטין, יעל תירוש, עירית פאוסט, צבי פאוסט שוע.

מוניקה קופרמן במאמר מרגש כאמא
גאה, מספרת לנו על מצעד הגאווה
בתל אביב, בהצלחה רבה לחיילים
החדשים של צה"ל, תוכלו לקרוא את
מילותיה המרגשות של אמה לכבוד
גיוסו של גלעד.

תודה רבה לשושי הר נוי על ההגה.

קריאה מהנה!

הערות/ הארות למייל:

karinafeldman@gmail.com

אז חם. מאוד חם. חודשי הקיץ כאן,
החופש הגדול מביא עמו את השמש
הבוהקת ואת הבריזה הנעימה
שעולה מן הים בדמדומי ערב.

שקיעות מדהימות צובעות את
השמיים בצבעי אדום, כתום, צהוב,
מיקס של צבעים חמים ומלטפים
שמזכירים לי את יופיו של הטבע,
הים, העננים והשלווה.

אהיה כנה ואומר שאני עדיין נמצאת
בתהליך של אבלות על מות חברנו
הקרוב רדי פילס. זו תקופה מאתגרת
שרק הזמן, יבריא את הכאב
והעצבות.

בגלל מאורעות הזמן האחרון, דחיתי
את ציון חגיגות יום הולדת לקיבוצנו
הנפלא –געש. כן, אני בהחלט
חושבת שהקיבוץ שלנו נפלא.
בהחלט יש תחומים שניתן ורצוי
לשפר, אבל הדברים החיובים
שקיימים בגעש עולים על השאר.
לכן, על כולנו להעריך את ביתנו.

אז הקיבוץ חגג 68 שנים של קיום.

בעקבות כך, ביקשתי ממספר חברים
לכתוב כמה מילים על הבית שלנו.

בנוסף, ביקשתי מעדי גילמן שהנה
תושבת שכונת צוקי ארסוף וחברה,
לכתוב כמה מילים על התרשמותה
על המקום, השכונה וההשתלבות
בקיבוץ, מעניין לקרוא כיצד
"הקיבוץ" נראה מהצד.

מעבר לכך, תוכלו לקרוא על
השינויים החדשים שמתרחשים
בותיקון געש.

געש-68 שנה לעלייה על הקרקע/ מאת דב ניימן

רחל סלוצקי, חוה בשור, מילה אבני ז"ל, זהבה שטרויך ז"ל (מאחור), ציפורה דובני ז"ל, אידה ניימן ז"ל, עמליה שרוני

בשנת 1950 סיימנו את ההכשרות בקיבוצים ועברנו ל"עלי קאסם". אז פעל נציגנו אל מול הסוכנות היהודית לקבל שטח ולבנות קיבוץ. הדרישה התקבלה ובשנת 1950 התחלנו לעבור (חלק מהקבוצה) על מנת להקים צריפים, פחונים, אוהלים. בינתיים עבדנו במספר מקומות למען הפרנסה. למשל בקיבוצים העוגן, יקום, ובפרדסים של האזור: גן שלמה, ליטוינסקי ועוד. אחרי העבודה חזרנו ל"עלי קאסם" עד שהגיע היום הנכסף ועברנו לנקודה של מול הים. ראוי לציין שקיבלנו שטח שממה וחול עמוק ומספר הרי חול שעם הזמן הורדנו אותם על ידי טרקטור ענק, שהוריו של חיים לוי, רכשו יחד איתנו ונשאר כמתנה לעבודה ולפרנסה. אגב, מי שלא יודע, הטרקטור די 20 עבד גם בגעש וגם בעיר נצרת עילית שהממשלה החליטה להקים והיום הוחלט לקרוא לעיר היפה, "נוף הגליל".

אציין שהחברים שעבדו על הטרקטור העניקו הם: אברהם סלוצקי, יעקב לרנר, נחום מנדל. לכולם יש יורשים בהמשך הדור של קיבוצנו. דרכנו לא היתה קלה. בתחילה כמו כל קבוצה שמקימה מפעל, גם כמובן קיבוצים נוספים, של אותם ימים, היינו ללא חשמל כשנתיים ימים.

גרעין געש, עולי דרום אמריקה חניכי "השומר הצעיר" ממספר ארצות דרום אמריקה, עלו טרם קום המדינה בשנת 1946 לקיבוץ נגבה. היו אלה שלושה חברים. יתר חברי הגרעין עלו בשנת 1947. אני זכיתי להיות בנגבה חמישה ימים אחרונים בסוף 1948. הודות לאברהם דרורי, שבחיפה הכרנו בהיותו פעיל הסוכנות, נסענו עם קומנדקר צבאי שעשרות כמוהו הסתובבו במרכז של אז, רחוב הנמל. היו אלו ימים של סיום מלחמת השחרור. זוכר את האווירה של העיר, אפורה עם "ריח של מלחמה". משם נסענו עד תל אביב עם חיילים ואזרחים. בדרום תל אביב, היה טור ארוך לנוסעים לנגב. הגענו לצומת, ואז עלינו על "קומנדקר" אחר, עם חיילים שלחמו עם חברינו למקלחת, כפי שסיפר לי דרורי, שם פגשתי חברים שאיתם היינו יחד בהכשרה חקלאית והכרתי בתנועה בפגישות בעיר הבירה בארגנטינה. ואיני יכול להמשיך שורות אלו בלא להזכיר חברים שהלכו לעולמם.

הגרעין הלטינו אמריקאי, הסוכנות ומוסדות ההתיישבות של אז החליטו לחלק את הגרעין, ולשלוח אותנו לשני קיבוצים ותיקים, מעברות שבעמק חפר, ואילון שבגליל המערבי. כשנה היינו בשני הקיבוצים, וכמובן היו פגישות ושיחות על רצון ועוז רוח להקים קיבוץ שייצטרף להתיישבות העובדת של הקיבוץ הארצי, וייצג את יהדות דרום אמריקה.

אריה ברקן למעלה
מיקי קלינה מתחתיו
ארנסטו ברקוביץ מתחת
מיקי משמאל
צבי פאוסט עומד למטה
יצחק זילבר עומד באמצע
מאחוריו אברהם ציקמן

המשך בעמוד הבא

געש-68 שנה לעלייה על הקרקע/ מאת דב ניימן

בתמונה: ראובן ודורית גפני ז"ל, נגרו ורבקה רובינשטיין, לאה וקלמנט מעיין ז"ל, גדעון ושולה ברק.

האוכל היה בצנע, מצבה של מדינת ישראל החברתי והכלכלי היה קשה מאוד. רבבות העולים מתימן ומארצות אפריקה ואמריקה חיו בתנאים קשים מאוד ב"מעברות" ויחד עם זאת היה טרור המלחמות, כי ערביי ישראל והמדינות השכנות לא השלימו עם קיומנו כאן במזרח התיכון לידם.

יחד עם כל זאת רוחנו עמדה איתן, קלטנו נוער, חברים ערבים שאני טיפלתי בהם. עבדנו במסגריה כי הם רצו ללמוד ריתוך. והנה בנינו ובנותינו מתפתחים וכולם נותנים יד לבניין הקיבוץ. בשנת 1960, מגיעה השלמה "מעוז" שדחפו קדימה יחד עם המייסדים את המפעל שהתחלנו, געש נמצא "על מפה" ומשמש בית לכולנו, סבים, הורים, בנים, ילדים ונינים נינות.

שורה ראשונה: מימין: דב ניימן, נעמי שחר, עמליה שרוני, חווה בשור

שורה שנייה: פאני כץ, יוסף כץ ז"ל, בטי דרורי ואברהם דרורי ז"ל

בתמונה: אפרים הר נוי במפעל געש

זה המקום להודות לנועה טמים על הריכוז של ההפנינג ולאיריס וייסמן שעזרה ודחפה המון כדי שנקיים אותו.

תקנונים: בשבועות הקרובים יגיע לדיון באסיפת הקיבוץ נושא חשוב מאוד שהוא תקנון הסיעוד של געש. אני קורא לחברים להגיע לדיון ולהיות מעורבים כדי להבין את המשמעויות העמוקות של כל המהלך. הנהלת הקיבוץ מעוניינת לחדש את ההחלטות ולהכניס סדר בנושאים של הערכות ההדדיות. כאן על החברים להחליט על תקנון שמתייחס **לכל** האוכלוסייה ומבוסס על המציאות הביטוחית החדשה (מציאות שבה יש מתי מעט הסכמים קבוצתיים) וגם על הניסיון של הרבה קיבוצים אחרים שאימצו את המודל שיוצג באסיפה. התקנון כבר עבר כמה סבבים, בצוות סיעוד עצמו וגם במזכירות.

חינוך חברתי: מתחילת חודש יולי התחילה לעבוד כמנהלת החינוך החברתי בגעש זבי חסיד. צוות האיתור בחן מספר מועמדים ולא היה קשה לבחור בדבי ובחיוניות שלה למילוי התפקיד הכל כך חשוב לקהילה כגעש הרואה בחינוך אחד מאבני היסוד העיקריים,

תקופה מאוד עצובה עוברת על קהילת געש עם מותו של רדי. לא הכרתי את רדי באופן אישי אבל רק לקרוא ולשמע מהחברים אודותיו גורם לי להרגיש עצבות עמוקה, ושכל יתר האירועים שעברו בחודשים האחרונים מתגמדים ומאבדים חלקית ממשמעותם. אני מצטרף לכאב המשפחה ונעשה את כל מה שניתן לעזור ולתמוך בהם בימים קשים אלו.

במעבר חד, בכל זאת חודשי יוני-יולי, כמו קודמיהם היו גדושים אירועים ועשייה. במחצית יוני אירחנו את ההפנינג הראשון לילדים ונוער בעלי צרכים מיוחדים שנעשה במועצה. האירוע עצמו היה מזהים, חברים התנדבו והפעילו כל מיני תחנות ופעילויות מתאימות לילדים ולנוער, כגון, פינת יצירה מחומרי טבע, מכירה של מיצים טבעיים מיוצרים ע"י ילדים והוריהם, מכרו פיתות שיצאו ישר מהטבון, היו סדנאות בנושאים שונים ומשונים ביניהן, בלונאות, קעקועים, בועות סבון וכו'. בסוף נהנינו גם מהשירה של נטלי גבע הר נוי ובקיצור היה ממש כיף.

לפי דעתי אירוע כזה מעבר למה שנותן לילדים, תורם המון לקהילה, לכן אולי אפשר להפוך אותו למסורת קבועה.

משולחן מנהל קהילה/ מאת ראובן אוגורק

מועצה אזורית: עידית העובדת הסוציאלית החדשה מטעם המועצה החלה לעבוד בגעש פעמיים בחודש. נפגשה עם כמעט כל הגורמים הרלוונטיים של הקיבוץ (ו. רווחה, רכזת ו. בעלי צרכים מיוחדים, רכז ו. יעוץ וכו'). בשלב זה בכל מקרה שמישהו ירצה להיפגש איתה מוזמן לפנות אלי ואני אצור את הקשר עמה.

כפי שבטח שמתם לב קיבלנו מהמועצה מתקני ספורט חדשים. הם ממוקמים ליד מגרש הכדורסל והחליפו את אלה שהיו קודם ושלא היה להם תקן. בואו לנסות אותם.

זה הכל בינתיים. נשתמע בחודש הבא.

מני דר

אנו רוצים לאחל לדבי בהצלחה בתפקיד החדש. בשם חברי הקהילה כולה, זה המקום להודות לאירים על סיום תפקידה, תפקיד לא קל ושהיא ביצעה במלוא הרצינות והאחריות. ברצוני לאחל לה בהצלחה בלימודים.

בגיל הרך: כפי שכבר פרסמנו בעבר התחלנו לעבוד בגיל הרך עם "מחוסגן" ותינוקות שמתחילים את קליטתם בבית התינוקות וכמובן גם בכל יתר המסגרות החינוכיות עד גיל 3 יהיו חייבים להיות מחוסגנים.

בתחום הביטחון, לאחר שהחלטנו לרכוש שתי מיגוניות אחת לבית תינוקות ואחת לעפרוני, התבשרנו שאין לחברה מתקנים כאלה במלאי ואספקתם תתבצע בעוד כשלושה חודשים. בנוסף כל התוכנית לתקן את יתר המקלטים הוקפאה מכון שקיבלנו הודעת עצירה של כל תוכניות המיקלוט מפיקוד העורף. הסיבות עמם.

מדרכות ושבילים פנימיים: כפי שהודעתי לכם בדף הקודם לאחר בדיקת הסדקים והבורות במדרכות ובשבילים הפנימיים של הקיבוץ, תיקנו את רובם. נותרו רק מספר מקומות בודדים בהם לא הספקנו, ונותרה לבצע עבודה יותר גדולה באזור שגובל צפונית עם שכונת התות, אזור שמוצף כמעט כל חורף. ככל הנראה נבצע את העבודה בעוד כחודש/חודשיים.

ותיקון- שכבת ביניים צעירה / מאת שרה שרויט וקרולין נווה

סריגה אורבנית

שכבת הביניים הצעירה, הגימלאים הצעירים בגילאי 65-83, ראו את הצורך בהוספת מפגשים ובפעילויות משותפות אשר ישמרו על ערך הקהילתיות.

מאז, התארגנה קבוצת חברים בניהולה של אתי פופר למטרה זו. התקיימו צוותי חשיבה וחוגי בית שבהם הועלו התכנים והמטרות. זה הזמן להודות לחברים שמתנדבים בותיקון. תודה לקרולין נווה, מירי שטרויך, מרים אביו וישראל פלג.

בשנה זו, הותיקון עבר שיפוץ ושדרוג בעזרתה האדיבה של שקד שרויט וחבריה צעירים שהתגייסו לתת יד בניהול וארגון המקום. התוצאה, אם לשמור על צניעות- "מהממת". מי שטרם הגיע לביקור, מחמן לעשות זאת.

הותיקון הפך למקום חמים ונעים, אשר משתדל לתת מענה לכל אדם על פי צרכיו.

נוצרה חשיבה עבור מגוון רחב של פעילויות לדוגמא: סריגה בחברותא- מפגש סריגה חוצה גיל. המטרה הנה התכנסות קבוצתית וסריגה לפרויקטים משותפים (סריגה אורגנית) שיתקיימו בקיבוץ.

התוכניות לערבים אלו יהיו מפגש חברתי על כוס קפה, נכיר ונארח חברים העוסקים בעבודות ופעילויות מעניינות, נזמין בנים ומכרים שישתפו אותנו בידיעותיהם ובתחום עיסוקם, לשם כך, פנינו **זכינו** מכל אחד שפנינו אליו לאמפתיה, לשיחה נעימה ונוסטלגית ובעיקר לרצון טוב לעזור ולתרום.

כל האורחים המזמנים ישתתפו על טהרת ההתנדבות.

ותיקון- שכבת הביניים הצעירה / מאת שרה שרויט וקרולין נווה

פסח מולובני

דן סגל

הזמנה לאירוע הפתיחה של ה"ותיקון הצעיר" ב- 8/8

אנחנו שמחים להזמין אתכם לאירוע הפתיחה החגיגי שיתקיים ב- 8 באוגוסט בשעה 18:30. ה"ותיקון הצעיר" מיועד לגמלאים הצעירים, והוקם במיוחד עבורם בשטח הותיקון, כמקום מפגש ופעילויות. פעמיים בחודש, בימי חמישי בשעה 18:30 נארח דוברים מתוך הקהילה בקיבוץ ומבחוץ, בנושאים מרתקים בתחום האקטואליה, תרבות, פסיכולוגיה ותחומי עניין אחרים.

אירוע פתיחה 8 באוגוסט

18:30 התכנסות וכיבוד קל

שירה ונגינה, דן סגל

"סוריה הסוערת", על המצב בסוריה בעשר השנים האחרונות. נארח את:

פסח מולובני, קצין בדימוס בדרגת אלוף משנה. שירת באמ"ן ובמוסד, היסטוריון וחוקר היסטוריה צבאית עם התמחות ב"מחקר צבאות ערב ומלחמותיהם".

פסח פרסם מאמרים וספרים בתחום. לפרטים נוספים עליו:

https://he.wikipedia.org/wiki/%D7%A4%D7%A1%D7%97_%D7%9E%D7%9C%D7%95%D7%91%D7%A0%D7%99

יענה על שאלותיכם.

זכרונות ילדות מגעש / מאת נגה לביא שלגי

בתמונה - נגה לביא שלגי, גלי שקד.

זוכרת את התמימות והפשטות את היחד על כל משמעויותיו ורבדיו.

זכרונות ילדות קטנים כמו פסיפס נוסטלגי של תמונות בראש מפנינת חמד, קיבוץ לצד הים התיכון תמונות של רגעים תמונות של אנשים אל מול הכחול והרוח. זוכרת את רעש הים הנעים אך גם בלילות סוערים רעשי גלים רועמים.

זוכרת את בית הילדים לפני השינה, שעת קריאה עם תה חם, חורפים קרים עם הגב לתנורי הנפט, את נגינת הפסנתר החגיגית ביום שישי בחדר האוכל, את ליל השימורים בשבועות לילה של ציורים, את בובות העיתון של פורים ועוד ועוד ועוד.

רגעים ותמונות זכרונות ילדות כפלקט ילדתי שהופך לברכת יום הולדת והודיה גדולה על אותן השנים על ערכים שקיבלנו על כל הטוב והמשמח וגם על ההתמודדות סביב חיי הקהילה והחיים במודל הקיבוצי השלובים אלו באלו למארג אנושי ממנו צמחתי ולמדתי. שלושת ילד מתחנכים בקיבוץ וגם על כך אני מודה.

מאחלת לך קיבוצי היפה שלום ושלווה תמיד תשאר עבורי פינת חמד בועה קיומית של זכרונות ותמונות ילדות נוסטלגיים שמחממים את הלב ומשרים תחושה של בית. מאחלת חברות איש לרעהו כאדם לאדם, שפע הצלחה התפתחות וצמיחה, שילוב מוצלח בין חדש לישן הסתכלות קדימה אל החדש והמתהווה יחד עם חיים מלאים ושמחים מההווה. מכל היש הרב מהטבע המופלא הסובב את הקיבוץ, מהאוויר הפתוח לנשימה מהירוק הרב והכחול.

זכרונות ילדות כמו פסיפס נוסטלגי של תמונות בראש מפנינת חמד לצד הים התיכון. תמונות של רגעים תמונות של אנשים אל מול הכחול והרוח. זוכרת את רעש הים הנעים אך גם בלילות סוערים רעשי גלים רועמים.

זוכרת עליקסם בטרקטור עם הסיפור על קום הקיבוץ ששמענו שוב ושוב, זוכרת את סיר הדולסה דה לצ'ה עם הריח המתוק והטוב, זוכרת טיולים רבים בטבע נפלא בביצה, בגבעות, בים ובשדות עם כובע טמבל וחיוך רחב, הליכות ברגל על חוף הים עד ספינת המעפילים "סער" ועד וינגייט עם שיר מתנגן ולחן שובב, "קטרים באים" על הדשא לקראת בין ערביים, הליכות מרוגשות למתפרה עם הכפתורים והבדים היתה שם הרגשה של יצירה, הליכה לסנדלריה, מקום בו הזמן כאילו עצר מלכת ואנחנו בתוך אגדה, זוכרת קטיפי אבוקדו ואפרסמונים, בוטנים בתנור שרק לפני רגע נאספו מהשדה, פרחי השעווה עם ריחם המשכר שאהבנו כל כך לשזור לזר, זוכרת את שמחת יום העצמאות המסורתית. את ההכנות במפעל בהתרגשות לקראת חג פסח או ראש השנה, את דודו שר על הטרקטור, את טעמים המתוק של האביטיחים שחולקו ברמפה,

אז זהו, הגיע גם תור הבן שלי להתגייס. כולם עוברים את זה, ולצערי כולם יעברו את גיוס הילדים.

קיבלתי "פטור" בשנה נוספת לפני גיוס, כי גלעד הלך למכינה קדם צבאית "נחשון", שעשתה לו רק טוב. (ממליצה ביותר).

אני מסתכלת על הבנים שעומדים להתגייס ולא רק שלנו. הרי אם היתה להם האפשרות לא להתגייס, חלקם לפחות לא היו מתגייסים. לא כולם מתאימים לצבא. ישנם בנים רגישים יותר וכאלה רגישים פחות, אחד רוצה לעשות כל היום מוסיקה, השני- לעשות כסף, השלישי – לא לעשות כלום, האחר רוצה ללמוד וכו' וכמובן יש את אלה שרק מחכים לרגע הגיוס.

הנפש חוזרת מהצבא לא כמו שהתחילה ואני כל כך מפחדת.

כבר בי"ב, נכנסתי לחרדת גיוס. התחלתי לקרא ולבדוק ולשאול – וזה לא עוזר, כי אין ברירה, לא משנה מה, פרופיל 97 זה יהיה קרבי ולא משנה איפה יהיה.

נזכרתי בקטע מראיון שנתנה מרים פרץ לליהי לפיד, שבו היא מספרת "כמה היא מקנאה כשהיא רואה מדים תלויים על חבל הכביסה, זה אומר שהחייל בא הביתה".

אז אני רוצה לאחל לכולם ובעיקר לשנתון של גלעד גיוס ושירות קל ככל האפשר, בלי מבצעים ובלי מלחמות, תקופה רגועה ומשעממת ביותר.

בהצלחה ל: אלמוג מעיין, אלון יערי, גלי סיטרין, תום ברק, הדר יוגב ואי אפשר כמובן לדלג על הבת בחבורה – אדוה נגרי.

נקודת מבט – צוקי ארסוף / מאת עדי גילמן

יושבים על הגדר, רגל פה רגל שם .

צוקי ארסוף

איפה?

צמוד לקיבוץ געש

וואו, אז אתם קיבוצניקים?

לא בדיוק

ואיך זה?

מורכב אבל מגניב

וילדים?

גן עדן

ואתם על הים?

על החוף הכי יפה והשמורה המהממת

כן, קיבוצניקים זה לא פשוט

נכון, אבל זה כל הקסם .

תראה, פתאום הגיעו להם, לקהילה הקטנה והסגורה שלהם, מלא "זרים", שמסתובבים להם בין הרגליים. צריך להתרגל ולתת לזמן זמן. הם מגלים לאט לאט, שלרוב, זה דווקא די נחמד.

ואתם?

אנחנו גם מקימים שכונה חדשה, יעני חלוצים, וגם צריכים להשתלב בתוך קהילה סגורה. יש לנו הרבה עבודה.

לא פשוט

נכון, מאד לא פשוט אבל במודע או שלא במודע, בחרנו להשתתף בניסוי, לטוות את רקמת האחדות. לפעמים נדקרים, לפעמים פורמים הרגלים שלא משרתים אותנו יותר, כדי ליצור משהו חדש וטוב יותר.

אז את מרוצה? נשמע מסובך. אולי תחזרי הביתה. מתגעגעים אליך

לא הבנתם .

הילד רץ יחף בבית הספר, בבוקר הוא קופץ מהמיטה ורץ לשם.

יש לו מרכזון עם המון פעילויות העשרה וצוות מקסים שמחבר בין הילדים.

הגננת בגן של הקטן היא קסם מהלך על שתיים.

יש לי מספר בכלבו ואנחנו לא צריכים לסחוב ארנק לכל מקום.

אפשר להשאיר אופניים בכל מקום ולא לדאוג שיגנבו אותם.

יש לנו רצועת חוף מהממת. חיים על הים. הילד גולש אצל המדריך הכי נשמה בארץ.

אנחנו חוגגים חגים כמו פעם. אפילו לוקחים חלק פעיל. אני רקדתי את ריקוד שבעת המינים בשבועות.

לא מאמין לך. זה מצולם?

הכל מתועד.

כל הזמן קורה פה משהו. יש הופעות, הרצאות וכיף בלתי נגמר לילדים.

והאנשים, בסופו של דבר, האנשים הם היהלומים האמיתיים. הם זוהרים ומאירים את הדרך בחיכם וברוחב ליבם. זכינו .

געש בן 68 / מאת ערד סלוצקי

להבנת תהליך טבעי זה של שינוי מתמיד, מפר מעת לעת את האיזונים וההסכמות בין שכבות האוכלוסיה השונות ויוצר את הקשיים המשליכים על לכידות החברתית ועל אמון הציבור במערכות קיבוץ.

באופן טבעי לרובנו יש נטייה להתרפק על הנוסטלגיה ולחשוב שפעם היה טוב יותר. אכן יש בזה משהו נחמד ומהנה. יחד עם זאת, אני לא בטוח שבניתוח קר של העובדות יש בזה מן האמת ההיסטורית. אני בוחר לראות בשינויים שעברו על הקיבוץ, מעין זרם מתמשך של התפתחות של חברה אנושית רגילה, שמושפע בעיקר מהגורם האנושי שמרכיב אותה, המשתנה כל העת.

קיבוץ געש בן 68, כבר שנה בפנסיה, וכמו רבים בגיל זה, גם קיבוצנו מנסה כל העת למצוא דרך לשלב בין שמירה על שגרה ויציבות מוכרים וטובים, לבין התחדשות ומציאת דרכים חדשות למצות את החיים. כשהתבקשתי לכתוב משהו לכבוד חג הקיבוץ, זו המחשבה הראשונה שעלתה לי לראש. אני מוצא הרבה הקבלות בין הדילמות שמעסיקות אדם מתבגר לארגון מתבגר. געש כקיבוץ בו גדלתי השתנה מאוד במשך השנים ומוצא עצמו מעת לעת בצומת ממנה הוא מתפתח למצב הבא. דברים מסוימים התיישנו וחלפו ודברים חדשים נוצרו ותופשים מקום מרכזי.

דורות מתחלפים, אנשים חדשים מצטרפים, מציאות פנימית וחיזונית משפיעה על מסורת ודרכי ההתנהלות. כל אלו מייצרים שינוי מתמיד (כמו אצל כל אחד מאיתנו), אך מורגש בדרך כלל בצורה ברורה במצבי קיצון של משבר או התקדמות משמעותית.

העיסוק בעדכון אורחות החיים ופתרון מצוקות הדיור בהם עסוק הקיבוץ בתקופה הנוכחית, נובעים לדעתי ממצב בו חברים רבים מרגישים פער משמעותי בין התנהלות הדברים לבין הצרכים האישיים. בראיה לאחור געש עבר מצבים לא פחות קשים מהנוכחיים, כמו בתקופת המעבר ללינה משפחתית, או שינוי אורחות החיים ב 2007, ידע לצלוח משברים ואתגרים אלו ויצא מהם מחוזק. חשוב לי להדגיש שהרצון של חברים לסיפוק צרכיהם (בעבר ובהווה) הוא לגיטימי ואותנטי בעיני. לדעתי אין להתייחס לזה בראיה שיפוטית, מה נכון ומה לא, אלא להבין שזו המציאות ואין דרך אחרת לצאת ממנה מחוזקים, מלבד לייצר שיח ענייני ופתוח ובהדברות לחפש אחר פתרונות ולהגיע להסכמות מאוזנות ומציאותיות. אני סבור שיש להמנע ככל הניתן מהתנהלות חד צדדית המתעלמת מהאינטרס של האחר ו/או ניצול עמדת כח נקודתית של סקטור ספציפי. יש בכך להאיץ מאבקים פנימיים מיותרים ומזיקים, שיגרמו נזק רב (ולא ברור למי, גם אם לכאורה נראה שיש צד חזק) ושהרי בסוף יפתרו בהדברות והסכמה חברתית חדשה. השאלה היא רק הדרך בה נבחר להגיע לשם.

בתמונה: אבא דובני ז"ל, נעמי שחר, שבתאי אבני (צומד), נעימה גלפז ז"ל, יוסף כץ ז"ל, יוסף בן נחום ז"ל.

המשך בעמוד הבא

געש בן 68 / מאת ערד סלוצקי

המצב הנוכחי בו קיים מתח חברתי, יחלוף אם נדע להתנהל בכבוד ההדדי, שיתוף פעולה בינינו. המפתח להתקדמות בעיני מצוי במתן אמון אחד בשני וקבלת רעיונות חדשים ללא ביטול אוטומטי של ההסכמות הקודמות. בקיצור התפתחות הדרגתית מובלת באומץ ובאופן מושכל. ואם ניתן לבקש, עם פחות סיסמאות וקיצורי דרך, שבעולם התקשורת של ימינו תופסים מקום משמעותי בהווה והתודעה הציבורית. אולי יש בזה מסר קצת "איטי" ביחס לתרבות ה"עכשיו ומייד" בה אנו מוקפים,

מאחר ותפישת עולמי היא ש"הכל אנשים", אני אופטימי באשר לעתידו של געש. יש לי הערכה רבה לניסיון הנצבר בקרב החברים הותיקים והמנוסים העוסקים מזה שנים בתחומים שונים בקיבוץ, אבל לא פחות אני מוקסם כל פעם מחדש מפרץ הנעורים והחדשנות שמביא איתו הדור הצעיר המתחדש כל העת. אני מאמין בשילוב דורות ומגדרים בהובלת הקהילה קיבוצית. דבר שדווקא געש ידע להצטיין בו לאורך השנים, תוך שילוב כוחות פנימיים ומצטרפים חדשים. דוגמא נוכחית הוא הצרוף המחבק של תושבי צוקי ארסוף והזמנתם להיות חלק מאיתנו, הוא צעד נכון מאוד וראוי להערכה בכיוון זה לדעתי, דבר שאינו מובן מאליו בקהילות קיבוציות אחרות.

בתמונה: רחל קסטין ז"ל, רינה קלינה וצבי שחר ז"ל

אך לדעתי יש בכך בסיס ליצירת מציאות יציבה ואיכותית יותר לרוב החברים.

אני בטוח שאם נדע להעריך את כל הטוב (הרב) שיש בהווה בו אנו חיים, לבטוח בעצמנו ולתלת אמון ביכולתינו לשתף פעולה לייצר שינוי בהסכמה, נמשיך להתפתח כקיבוץ שטוב לחיות בו לעוד שנים רבות.

מזל טוב לכל בית געש.

געש חוגג יום הולדת / מאת שרון סקיבה

היום יותר מאי פעם זה ידוע וברור - קהילה היא לא דבר שצריך לקחת כמוכן מאליו. כמאמר השיר "קר שם בחוק". באמת קר שם בחוק. קהילה היא נכס שלא להרבה אנשים בארץ או בעולם יש, ותאמינו לי שכל כך הרבה אנשים חולמים לחיות בקהילה.

תחושת השייכות שלנו, של ההורים שלנו ושל ילדינו מחוקת אותנו ומעניקה לנו בריאות. כולנו נהנים מאירועי הקהילה והתרבות המושקעים שנעשים כאן במאמצים גדולים ובמחשבה רבה,

אני זוכרת את הפעם הראשונה שלי בקיבוץ. אחרי שניצחתי אותו בשש-בש, יותם לקח אותי לסיבוב היכרות עם השבילים, והכלב שלי - לואי - הסתובב איתנו עם הלשון בחוק וברק בעיניים. כמה נהייתי מהירוק, מהאוויר הטוב, מהבתים החמודים ומהים. הימים עברו, השבילים נעשו לי מוכרים, לאט לאט הכרתי את החברים והפכנו למשפחה.

תום ותמר נולדו, ואז הכרתי את החינוך ואת הכלבו מקרוב ('אמא, תקני לי ממתק'). הפכתי לפעילה מדי פעם ושמהתי לחגוג את החגים באווירה של התרגשות ועל ביחד.

געש חוגג יום הולדת, וזה בעצם יום ההולדת של כולנו.

מהחינוך שמקבלים הילדים – כזה חינוך איכותי וערכי שלא תמצאו במקומות רבים בארץ.

אני מאחלת לנו שנשכיל להמשיך למפח את הקיבוץ בכל היבטים: את השטחים הציבוריים, את החינוך, את התרבות, את העזרה ההדדית, את השירותים לקהילה, את הענפים.

שנצמח ונתפתח. שננשים חלומות משותפים וגם כיחידים, שנפתח רעיונות ונצמח כלכלית. שנשמור על צביון הקהילה ונהיה חזקים ביחד.

שנמשיך לשמוח ביחד, לחגוג ולקיים חגים.

שנעבוד ביחד לטובת עתיד טוב לנו ולדור ההמשך. שנהיה גאים בקיבוץ שלנו ובערכים שלנו.

מזל טוב לכל בית געש!

בתמונה מימין: קרינה פלדמן, אלעד הר נוי, רדי פילס ז"ל, מיכאלה גולדשטיין, רותם קלינה

רשמים ממצעד הגאווה 2019 / מאת מוניקה קופרמן

איגי. כהורים, היציאה מהארון של ילדנו יכולה להיות קשה, ולפעמים אפילו קשה מאוד... פתאום החלומות לגבי העתיד מקבלים תפנית וצריך להסתכל על הדברים קצת אחרת.

יש משפט שאנחנו משתמשים בו בתהל"ה: **כשהנערה יוצא מהארון, ההורה נכנס אליו.**

אנחנו בורכנו כאן בגעש בחברה שמקבלת, סובלנית, שוויונית ולא עושה עניין כלל מנושא המגדרי.

לצערנו, זאת לא המציאות עבור הרבה מאוד נערים.ות. שמתלבטים.ות, שקשה להם.ן, שעוד לא יודעים.ות מי הם.ן, אך בעיקר מפחדים.ות מתגובות הסביבה.

רבות דובר על חודש הגאווה בכלי התקשורת ובכל מדיה אפשרית.

הפעם אני רוצה לתת את הזווית האישית שלי:

היה חם! היה לוהט!

אך מעל לכל זאת הייתה חגיגה!

כבר שנתיים שאני מתנדבת בעמותת 'תהל"ה' – עמותה התומכת בהורים של ילדים מהקהילה הלהט"בית.

במסגרת התנדבותי עברתי הכשרות שונות וכעת אני מתחילה להנחות קבוצת הורים באזור דרום השרון.

כמו כן עברתי הכשרה לפגישות ושיחות עם בני נוער, במסגרת פעילויות של מתנ"סים וחברת הנוער

והכי מפחידה אותם.ן זאת תגובת ההורים: האם יזרקו אותי מהבית? האם ימשיכו לאהוב אותי? האם יראו אותי כאדם פסול?

אותם נערים.ות שמתמודדים עם שאלות הרות גורל על עצמם.ן, אותם נערים.ות שלפעמים כל מה שהם מחפשים זה הכרה, חיבוק, ליטוף, ואמא או אבא שיהיו שם בשבילם.

במצעד אנחנו לובשים את חולצת תהל"ה, בצבע סגול המזוהה עם העמותה, ועם האמרה "ואהבת לילדך כמוך".

השלטים מספרים את סיפור האהבה הזו:

"שוויות זכויות לילדינו"

"הבן שלי הומו, אז מה?"

"הבת שלי טרסג'נדרית, אז מה?"

"גם לי מגיע להיות סבא גאה"

ואני באופן אישי מסתובבת בכל מצעד עם שלט שבחרתי לעצמי:

"אני אמא גאה".

ואני מוסיפה בכל מקום שאני אמא גאה בטירוף בשלושת הילדים שלי!

המשך בעמוד הבא

רשמים ממצעד הגאווה 2019 / מאת מוניקה קופרמן

כל כך הרבה נערים.ות שזקוקים.ות לחיבוק, לליטוף, שיגידו להם.ן שזה בסדר להיות מי שהם.ן, ושהם.ן אהובים.ות בדיוק כמו תמיד, וששום דבר לא השתנה.

לנו ההורים לא תמיד קל בכל מיני התמודדויות במהלך החיים עם הילדים שלנו, אבל יש לנו אחריות ענקית כלפיהם, ולא חשוב מה גילם: להיות שם איתם ועבורם, לספק להם כתף ואוזן קשבת, ושירגישו לידנו הכי בטוחים בעולם.

אך עיקר הסיפור הוא בתגובות שאנחנו מקבלים כשאנחנו צועדים:

כמה אהבה! כמה חיבוקים!

כמה סיפורים אישיים של אותם הנערים.ות שעוצרים לשתף אותנו ברגעים של החיים שלהם!

כל כך הרבה מהם אומרים לנו: "כמה הייתי רוצה שההורים שלי יהיו כאן, שיהיו כמוכם, שיקבלו אותי כמו שאני!"

כמה פעמים ביקשו ממני את השלט להצטלם איתו, או אפילו יחד איתי (מרגישה ממש סלב!).

שיידעו שהם הדבר הכי טוב שקרה לנו כהורים. ואין כאן שום ספק ושום שאלה.

ובגלל כל זה אני מתנדבת ואני מגיעה למצעדים. כי אלה הילדים שלנו.

והם הכי מושלמים בעולם, תמיד!

ואם למישהו קשה, אפשר בהחלט לפנות לעמותה...

אנחנו ההורים שם עבור הורים אחרים.

בחירות מיותרות / מאת דב נימן

מקורות: המילה פרגוד, מצויה במקורות במובן של וילון או מחיצה המבדילה בין האלוהים ומלאכים. וכך מסופר במדרש על מיתתו של משה "הלך לון[משה] אצל שר הפנים אמר לו, בקש עלי, רחמים שלא אמות. אמר לו משה רבי, טורח לי למה? כי שמעתי אחרי הפרגוד שאין תפילתך נשמעת כדבר הזה", הניב מאחורי הפרגוד מצוי בתלמודי הבא.

פעם נוספת אחרי כחצי שנה הציבור במדינה תחת החליפין ופיקודיו, שבגלל ייאוש מתוצאות צפויות, יילך אל מאחורי הפרגוד לבחור שוב. הכנסת פוזרה שלא לפי חוק ונשיא המדינה אינו יכול לבחור מנהיג אחר שירכיב ממשלה. בעוד כחודשיים נלך כולנו אל מאחורי הפרגוד. "פרגוד" מה זה? בשורות הבאות נלמד בעזרת התנ"ך, תלמוד ודברי חכמים מהימים ההם.

פירוש מילולי : מאחורי הוילון, המסך.
משמעו: בסוד, ממקורות לא רשמיים.

כאשר ביקש ר' מאיר ממורו לשעבר, אלישע בן אבויה [אחר] לחזור השיב לו בתשובה אלישע: כבר שמעתי מאחורי הפרגוד: "שובו בנים שובבים" חוץ מאחר". אפשר להשתמש בניב הזה כלהלן: כאשר שאל עורך העיתון את הכתב הזריז כיצד השיג את הידיעה החשובה, השיב לו הכתב בחיוך: "מאחורי הפרגוד נודע לי"

הבחירות יתקיימו בתאריך ה- 17.9.2019, צאו להצביע!

צלצלו להגיד מזל טוב

- 1.8- מיכאל ליפשיץ, ירון אופמן
2.8- כרמית בלבן, גל כתב
3.8- איילה קלינה קסלסי
4.8- מיכאל רותם, נמרוד נימן
5.8- גיא אבני, שקד קסטין, נועה שפינדל מזור
6.8- מאי רובינסקי
7.8- אנה קרמר, עינת דר, אורי חרוש
9.8- יצחק רובינשטיין, רפאל הר נוי, מילה גולדשטיין
12.8- רוני יערי, רוני מוסט, גילי רבין
13.8- גלעד דימנד
14.8- אמיר סקיבה, אופיר קסלסי
15.8- מלכה בורלקוב, שנינה קרלה מוסקמן, עוז שורר, כרם צור
16.8- אילן אופמן, עמית גולדנברג, יהלי דור
18.8- דולב קסטין, רותם סירוטה
- 19.8- שרון שוואב
20.8- גלי ריינשרייבר, תום סקיבה, תמר סקיבה
21.8- נעמה יוגב, דנה דור, אורי אדלר
22.8- אריאל גולדשטיין
23.8- אנני שילון, רני כהן
25.8- אירנה ליפשיץ
27.8- מיטל משלנקה, שירה שחר, מאיה ליבשיץ
28.8- אלה תירוש
29.8- יגאל להב, תמיר דור, ערן אבני
30.8- ויויאן קליין, עמיר פז, נדב לביא, יפתח שחר, איילה ברקן אמזלג, איילת וסרלאוף, מאיה קייט

הודעות:

- כתובת אתר קיבוץ געש:
<https://gaash.kibbutz.org.il/cgi-webaxy/item?index>
- חברים אשר חסרים להם הפרטים האישיים כמו סיסמא, שם משתמש, לכניסה לאתר מוזמנים ליצור קשר עם קרינה פלדמן במייל:

karinafeldman@gmail.com

- מזל טוב לדנה וגלעד צרפתי דימנד להולדת הבן, אח לגיא ולשירי, נכד לרותי וסלומי, נין לפאני

